



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Mgr. O. H.**, zast. JUDr. Richardem Malečkem, advokátem, se sídlem Praha 8, Pakoměřická 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2006, č. j. 7 Ca 243/2005 - 47,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na účet jeho právního zástupce JUDr. Richarda Malečka, advokáta, náklady řízení v částce 2856 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 27. 9. 2005, č. j. 215/2005, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí rektora Policejní akademie České republiky ve věcech služebního poměru ze dne 11. 3. 2005, č. 11/2005, o propuštění žalobce ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) z. č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky (dále jen „služební zákon“) z důvodu porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem, s tím, že služební poměr žalobce končí podle § 108 odst. 3 téhož zákona dnem rozhodnutí o propuštění, neboť jednání žalobce je třeba posuzovat jako úmyslné zvláště závažné porušení služební přísahy. V naposledy uvedeném rozhodnutí rektor Policejní akademie ČR (dále jen „správní orgán prvního stupně“) uvedl, že z usnesení státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 ze dne 10. 3. 2005, sp. zn. SV 18/2005, kterým bylo podle § 160 odst. 1 trestního řádu zahájeno trestní stíhání žalobce, vyplývá, že dne 1. 3. 2005 při přemístování žalobce z lavičky

do vozidla rychlé záchranné služby žalobce fyzicky napadl policisty a zdravotnické pracovníky, kterým vyhrožoval smrtí a ublížením na zdraví a muselo tak být proti němu použito donucovacích prostředků. Při odběru krve v 2:01 hodin bylo zjištěno, že objem alkoholu v krvi žalobce činil 2,51 g/kg. Prvostupňový správní orgán konstatoval, že podle ust. § 6 odst. 1 služebního zákona policista skládá při nástupu do služby služební přísahu, jejíž znění je uvedeno v § 6 odst. 2 služebního zákona, ve které mimo jiné slibuje, že bude čestným, statečným a ukázněným příslušníkem Policie České republiky. Prvostupňový správní orgán poukázal na ust. § 106 odst. 1 písm. d) a § 108 odst. 3 služebního zákona a konstatoval, že na základě zjištěných skutečností lze na výše popsané jednání žalobce pohlížet jako na jednání neukázněné a nečestné, které je porušením služební přísahy zvláště závažným způsobem. Jednání žalobce vůči policejní hlídce provádějící služební zákrok a pracovníkům rychlé záchranné služby spočívající v jejich fyzickém a verbálním napadení, vyhrožování ublížením na zdraví a smrtí nelze posuzovat jinak, než jako úmyslné zvláště závažné porušení služební přísahy. Jednání žalobce je v příkrém rozporu s povinnostmi, morálkou a etikou policisty, zvláště vzhledem k tomu, že žalobce je zařazen jako vysokoškolský učitel Policejní akademie České republiky a výchovně i pedagogicky působí na posluchače Policejní akademie České republiky. Na závěr prvostupňový správní orgán konstatoval, že na základě volného správního uvážení dospěl k závěru, že se žalobce dopustil skutku, který je neslučitelný s postavením policisty ve společnosti a diskredituje dobré jméno Policie České republiky.

K odvolání žalobce bylo prvoinstanční rozhodnutí žalovaným potvrzeno. V odůvodnění žalovaný odkázal na odůvodnění výše uvedeného usnesení státního zastupitelství, ve kterém je shrnut dosavadní výsledek šetření orgánů činných v trestním řízení a obsahuje tedy relevantní informace pro služebního funkcionáře v řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru. Žalovaný má za to, že žalobce ve svém odvolání neuvedl nic, co by před vydáním rozhodnutí mohlo svědčit v jeho prospěch či dokonce pro to, že se popisovaného jednání, jež bylo důvodem propuštění, nedopustil. Tvzení žalobce, že jeho jednání nelze považovat za úmyslné, protože se ho dopustil v opilosti je zcela irelevantní, neboť opilost není omluvou a důvodem, proč by takové jednání mělo být považováno za nedbalostní. Žalovaný se ztotožnil s konstatováním, že žalobce svým neukázněným jednáním poškodil jméno Policie České republiky na veřejnosti, když toto jednání je v příkrém rozporu s povinnostmi, etikou a morálkou policisty, navíc vysokoškolského učitele Policejní akademie České republiky, který výchovně a pedagogicky působí na posluchače. Žalovaný dospěl k závěru, že postup prvostupňového správního orgánu je v souladu s ustálenou judikaturou. K propuštění žalobce ze služebního poměru došlo nepochybně na základě informací, které měly takovou míru určitosti a věrohodnosti, že toto řízení nebylo zahájeno a uzavřeno na základě informací neověřených, nejasných či zřetelně nevěrohodných. Jednání žalobce, tak jak bylo prokazatelně zjištěno, je do té míry neukázněné a v rozporu s morálkou a etikou chování policisty, že okolnosti, které odvolatel uvádí jako polehčující, jsou zjevně nezpůsobivé zvrátit důvody, které k propuštění ze služebního poměru vedly. Žalovaný uzavřel, že prvostupňové správní rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a vycházelo ze skutečného stavu věci.

Žalobce následně podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2005 žalobu u Městského soudu v Praze, v níž uvedl, že si je vědom toho, že jeho chování bylo nevhodné, nicméně stav opilosti si přivodil ve velice komplikované životní situaci, spočívající ve smrti svého otce po delší nemoci a z toho pramenícího psychického šoku své těžce nemocné matky. Sám žalobce na tom po psychické stránce nebyl ve stavu o mnoho lepším než jeho matka. Další příčinou špatného psychického stavu žalobce byla dlouhodobě neúnosná situace

na pracovišti, kde vládla atmosféra „špiclování“, žalobce i další pracovníci byli neustále kontrolováni a žalobci byly ukládány úkoly, které neměly s náplní práce nic společného. Poté, co se žalobce dostavil po pohřbu svého otce zpět na pracoviště, bylo mu přímým nadřízeným značně nevybíravým a neadekvátním způsobem vytknuto, že nebyl předešlý týden na pracovišti. Takto necitelné jednání žalobce šokovalo a hluboce ranilo, od tohoto okamžiku se žalobci zhroutil hodnotová orientace. Hluboké nepochopení ze strany nadřízeného, který žalobce dlouhodobě napadal a opakovaně hledal nejrůznější záminky k jeho pokárání vedlo k tomu, že žalobce pocit smutku a zoufalství řešil alkoholem. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí vůbec nezohledňuje shora popsané okolnosti, za kterých ke vzniku celé situace došlo a nezohledňuje ani skutečnost, že se jedná o vůbec první případ porušení služební kázně ze strany žalobce za celou dobu trvání jeho služebního poměru v délce 11 let. Podle názoru žalobce nelze dovozovat z jeho strany úmyslné zavinění, neboť o úmyslné jednání by šlo za situace, kdy by se žalobce do stavu opilosti uvedl s úmyslem následně konat protiprávně, což je však dle názoru žalobce vzhledem k průběhu události objektivně vyloučeno, když takový úmysl neměl. Za zcela nedostatečný považuje žalobce způsob, jakým se žalovaný vypořádal s jeho námitkami spočívajícími v tom, že rozhodnutí prvostupňového správního orgánu o propuštění ze služebního poměru trpí formálními vadami a zejména, že v průběhu řízení byla žalobci upřena práva účastníka řízení, když žalobce nejen že nebyl k věci slyšen, neboť rozhodnutí bylo sepsáno ještě dříve, než žalobci k tomu vůbec mohla být dána příležitost, ale ani mu nebylo umožněno navrhnout důkazy na podporu svých tvrzení. Z prvostupňového správního rozhodnutí nevyplývá, jaké konkrétní důkazní prostředky byly před vydáním rozhodnutí získány. Paušálně uvedený odkaz na spisovou dokumentaci pod č. j. SV 18/2005, do které žalobci ani nebylo umožněno nahlédnout, v žádném případě nepostačuje. Rozhodnutí žalovaného je ze dne 11. 3. 2005, přičemž žalobce se s rektorem jako s rozhodujícím orgánem poprvé setkal až dne 15. 3. 2005 a po krátkém formálním rozhovoru mu bylo předáno již předem připravené rozhodnutí. Řízení předcházející rozhodnutí žalovaného tak trpí nezhojitelnou vadou způsobující nezákonnost tohoto rozhodnutí, neboť žalobci byla upřena možnost, aby se v rámci řízení před vydáním rozhodnutí jakkoliv vyjádřil. Podle názoru žalobce se nelze spokojit s argumentací žalovaného, že tuto námitku bylo lze možno zhojit v rámci odvolacího řízení. Dále pak má žalobce za to, že jeho pochybení nedosahuje intenzity úmyslného zvlášť závažného porušení služební přísahy. Rozhodnutí žalovaného je v rozporu s ust. § 124 služebního zákona, když nevychází ze skutečného stavu věci. V řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí pak byla porušena též práva žalobce zaručená ust. § 133 odst. 2 a 3 služebního zákona, neboť žalobci byla upřena možnost se v řízení vyjádřit, jakož i navrhnout důkazy ve svůj prospěch. Žalobce navrhl, aby Městský soud v Praze rozhodnutí prvostupňového správního orgánu i rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že okolnosti, které vedly žalobce ke způsobení si stavu opilosti, nebyly považovány za omluvitelné vzhledem k závažnosti následného protiprávního chování. K námitce žalobce, že v průběhu řízení mu byla upřena práva účastníka řízení, když mu nebylo umožněno být k věci slyšen a navrhnout důkazy na podporu svých tvrzení žalovaný konstatoval, že ze záznamu ze dne 14. 3. 2005 vyplývá, že žalobce byl před doručením rozhodnutí ve věci slyšen a seznámen s důkazy, na základě kterých bylo rozhodnutí o propuštění vydáno (usnesení obvodního státního zastupitelství). Žalovaný neshledal důvodnou ani námitku žalobce týkající se náležitostí odůvodnění jeho rozhodnutí.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 10. 2006, č. j. 7 Ca 243/2005 - 47, rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a dále rozhodl, že žalovaný

je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4150 Kč. V odůvodnění odkázal na ust. § 106 odst. 1 písm. d), § 108 odst. 3 a § 124 odst. 3 služebního zákona a konstatoval, že základem pro úsudek o propuštění policisty ze služebního poměru podle ust. § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru je úvaha o obsahu a rozsahu neurčitého právního pojmu „porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem“. Teprve poté, kdy správní orgán tento neurčitý právní pojem vyloží, může jej konfrontovat se skutkovými zjištěními konkrétního případu a usoudit, zda jednání policisty spočívající v porušení služební přísahy dosáhlo takové intenzity, že naplňuje zákonný znak zvláště závažného porušení. V posuzovaném případě žalovaný podřadil jednání žalobce pod neurčitý právní pojem, neobjasnil však jeho význam a spokojil se s konstatováním, že jednání žalobce (popsané jako neukázněné, v rozporu s morálkou a etikou chování policisty) uvažovanému neurčitému pojmu odpovídá. Z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, jaká kritéria v tomto ohledu považoval za rozhodná a jakými úvahami se řídil při jejich právním hodnocení. Žalovaný nevymezil co má být považováno za „zvláště závažné porušení služební přísahy“, a neposkytl tak soudu vůbec možnost přezkoumat, zda taková úvaha odpovídá zákonu, zda k ní byly opatřeny postačující skutkové podklady a zda jejich hodnocení odpovídalo logickým pravidlům. Zcela nepřezkoumatelné je pak rozhodnutí žalovaného, pokud jde o závěr, že jednání žalobce spočívající v porušení služební přísahy bylo úmyslné. Podle názoru soudu se žalovaný ve svém rozhodnutí nezabýval námitkou žalobce poukazující na okolnosti, za kterých k jednání žalobce, v němž je spatřováno zvláště závažné porušení přísahy došlo. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost doplněnou (na základě usnesení soudu ze dne 9. 1. 2007, sp. zn. 7 Ca 243/2005, kterým soud stěžovatele vyzval aby rozvedl, v jakém rozsahu a z jakých důvodů rozhodnutí soudu napadá a aby předložil soudu doklad o tom, že zaměstnanec stěžovatele má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštního zákonů vyžadováno pro výkon advokacie) podáním ze dne 12. 2. 2007, z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel konstatoval, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí pojem „porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem“ dostatečně vysvětluje, a to i s odkazem na judikaturu. Stěžovatel namítá, že se vyjádřil k námitce žalobce ohledně tvrzeného neúmyslného zavinění protiprávního jednání a rovněž se dostatečně vyjádřil k námitce žalobce poukazující na okolnosti, za kterých k posuzovanému jednání žalobce došlo. Vzhledem k výše uvedenému považuje stěžovatel rozhodnutí soudu za nezákonné, neboť soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil právní otázku, zda je napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 124 odst. 3 služebního zákona. Toto rozhodnutí je s uvedeným ustanovením služebního zákona v souladu, neboť v odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou uvedeny skutečnosti, které byly podkladem rozhodnutí a úvahy, kterými byl žalovaný veden při hodnocení důkazů. Dále pak stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nepřezkoumatelné, neboť ve svém odůvodnění pomíjí argumentaci stěžovatele na základě které bylo rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru vydáno.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že námitky stěžovatele uvedené v kasační stížnosti považuje za nedůvodné a že má za to, že rozsudek soudu je věcně správný. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2004, č. j. 1 As 10/2003 – 58, ve kterém zdejší soud mimo jiné konstatoval, že teprve poté, kdy správní orgán vyloží neurčitý právní pojem „porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem“, může jej konfrontovat se skutkovými zjištěními konkrétního případu a usoudit, zda jednání policisty

spočívající v porušení služební přísahy dosáhlo takové intenzity, že naplňuje znak zvlášť závažného porušení. Dále žalobce konstatoval, že stěžovatel nekonkretizoval jaké skutečnosti ve spisovém materiálu byly rozhodující pro jeho rozhodnutí. Žalobce rovněž považuje za nedostatečné odůvodnění rozhodnutí stěžovatele ohledně otázky posouzení subjektivní stránky jeho jednání stěžovatelem. Na závěr žalovaný konstatoval, že z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, jaká kritéria v tomto ohledu považoval za rozhodná a jakými úvahami se řídil při jejich právním hodnocení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a které by jej opravňovaly se od uplatněného důvodu kasační stížnosti odchýlit.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost neshledal důvodnou.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Uplatněné důvody kasační stížnosti určují svou povahou sled, v jakém se jimi Nejvyšší správní soud musí zabývat. Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil také důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto námitkou. Pokud by totiž uznal její oprávněnost, nemohl by se zabývat ostatními námitkami stěžovatele. Stěžovatel vytýká napadenému rozsudku Městského soudu v Praze nepřezkoumatelnost, což odůvodňuje tím, že soud ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem nereaguje na argumenty stěžovatele obsažené v jeho rozhodnutí.

Nepřezkoumatelností trpí rozhodnutí soudu tehdy, je-li nesrozumitelné, nebo neobsahuje-li dostatek důvodů, tj. není možné vysledovat myšlenkový postup, jímž soud ke svému rozhodnutí dospěl. V předkládaném případě však tomu tak podle názoru Nejvyššího správního soudu není. Z rozsudku Městského soudu v Praze je zřejmé, že napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost z nedostatku důvodů. Městský soud v Praze uvádí důvody, z nichž lze usoudit, jakými úvahami se řídil. Stejně tak odůvodnění umožňuje posoudit, zda tyto úvahy vedené na základě v odůvodnění uvedených důvodů jsou v souladu s právem či nikoliv. Odůvodnění rozhodnutí městského soudu sice není příliš obsáhlé, avšak rozhodně jej není možné z tohoto důvodu považovat za nepřezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí Městského soudu v Praze pro nedostatek důvodů neshledává ani v tom, že se soud nevypořádal s žalobní námitkou žalobce spočívající v tvrzeném porušení jeho práv jako účastníka řízení v průběhu řízení před stěžovatelem a prvostupňovým správním orgánem, což však v posuzovaném případě nelze považovat za pochybení, neboť soud rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76

odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 - 35, publikovaném pod č. 359/2004 Sb. NSS konstatoval, že „*nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí. K tomu, aby soud takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal; dojde-li soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž se žalobcovými námitkami musí věcně zabývat [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]*.“ Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v případě nepřezkoumatelného správního rozhodnutí není nutné, aby se soud věcně zabýval žalobcovými námitkami (k tomu viz. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2003, č. j. 7 A 38/2001 – 37, publikovaný pod č. 127/2004 Sb. NSS, podle kterého „*ruší-li soud rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]*, nemusí se zabývat správností právního posouzení věci“, nebo rozsudek ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 – 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS, podle kterého „*pokud soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]*, uvede pouze důvody, v nichž tuto nepřezkoumatelnost spatřuje; další žalobní námitky již nepřezkoumává.“). Navíc v posuzovaném případě sám žalobce nepřezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatele v žalobě namítal, když poukazoval na skutečnost, že rozhodnutí stěžovatele není řádně odůvodněno. Již na základě výroku o nepřezkoumatelnosti, musí soud napadené správní rozhodnutí zrušit a vrátit žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení; k soudnímu přezkumu z jiných, žalobcem namítaných důvodů pak může dojít až bude k dispozici rozhodnutí správního orgánu k takovému přezkumu způsobilé.

Dále pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze neshledal ani nesrozumitelným. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je napadený rozsudek dostatečně právně odůvodněn, a jednoznačně důvodně vytýká žalovanému vadu napadeného rozhodnutí spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti z nedostatku důvodů. Stěžovatel se tak nemůže dovolávat ani toho, že pro něj je rozsudek nesrozumitelný, když objektivně tomu tak není. O tom, že rozhodnutí je srozumitelné, ostatně svědčí kasační stížnost, v níž stěžovatel s právním názorem Městského soudu v Praze polemizuje a argumentuje proti němu. Námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí Městského soudu v Praze tedy Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

Stěžovatel dále namítá nezákonnost rozsudku Městského soudu v Praze, spočívající v tom, že soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil právní otázku souladu napadeného rozhodnutí stěžovatele s ust. § 124 odst. 3 služebního zákona, ačkoliv je toto rozhodnutí s uvedeným ustanovením služebního zákona v souladu, neboť v odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou uvedeny skutečnosti, které byly podkladem rozhodnutí a úvahy kterými byl žalovaný veden při hodnocení důkazů.

Podle ust. § 124 odst. 1 služebního zákona *musí být rozhodnutí služebního funkcionáře v souladu s právními předpisy, vycházet ze skutečného stavu věci a obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o odvolání. Písemné vyhotovení rozhodnutí musí obsahovat též datum vydání a musí být podepsáno s uvedením hodnosti, jména, příjmení a funkce služebního funkcionáře a doručeno účastníkovi řízení.* Odst. 2 tohoto ustanovení pak stanoví náležitosti výroku rozhodnutí; podle tohoto odstavce *výrok obsahuje rozhodnutí ve věci s uvedením ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, a rozhodnutí o nákladech řízení. Pokud se v rozhodnutí ukládá povinnost k plnění, stanoví pro ni služební funkcionář lhůtu.* Náležitosti odůvodnění jsou pak zakotveny v odst. 3, který stanoví, že *v odůvodnění rozhodnutí služební funkcionář uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí,*

jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval.

Ustanovení § 108 odst. 1 služebního zákona pak stanoví, že *rozhodnutí o propuštění musí být vyhotoveno písemně a musí v něm být uveden důvod propuštění se skutečnostmi jej zakládajícími, jinak je neplatné.*

Podle ust. § 108 odst. 3 služebního zákona *jestliže policista porušil služební přísahu nebo služební povinnost úmyslně zvláště závažným způsobem, nebo jestliže byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, může být služební poměr ukončen dnem doručení rozhodnutí o propuštění.*

Vlastní výrok rozhodnutí nepřesvědčí plně o správnosti rozhodnutí, nebude-li řádně odůvodněn. Odůvodnění je shrnutím všech zjištěných skutečností odůvodňujících výrok rozhodnutí. Musí proto plně odpovídat skutečným výsledkům provedeného řízení. Služební zákon výslovně v ust. § 124 odst. 3 určuje, že *v odůvodnění rozhodnutí služební funkcionář uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval.* V rozhodnutí se zpravidla, pokud jde o skutkovou stránku, nejprve vyličí podstata věci, a potom následuje rozbor důkazů a ostatních podkladů rozhodnutí. V odůvodnění je nutno reagovat na připomínky a návrhy účastníků řízení, na jejich vyjádření k podkladům rozhodnutí, a vypořádat se i s případnými rozpory v jednotlivých důkazech. Poté by měly být uvedeny závěry o tom, které skutečnosti jsou vzaty za nepochybně zjištěné, posoudí se právní význam těchto skutečností a vysloví úsudek o předmětu řízení. S poukazem na právní normu, citovanou ve výroku rozhodnutí, se zdůvodní její použití v konkrétním případě. Je sice možné zvolit i jiné uspořádání odůvodnění se zřetelem na povahu té které projednávané věci, ale v každém případě však je třeba, aby byla dobře vystižena podstata věci a aby odůvodnění nebylo zatěžováno údaji a úvahami bezvýznamnými, které by byla na úkor srozumitelnosti.

Těmto požadavkům žalobou napadené rozhodnutí stěžovatele ze dne 27. 9. 2005 neodpovídá.

V daném případě obsahuje napadené rozhodnutí stěžovatele formální náležitosti, tj. výrok, odůvodnění a poučení o odvolání, jakož i datum vydání a podpisu s uvedením hodnosti, jména, příjmení a funkce služebního funkcionáře, výrok rozhodnutí, ustanovení právního předpisu, podle kterého bylo rozhodnuto (§ 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru a § 108 odst. 3 téhož zákona), jakož i důvod propuštění, t. j. úmyslné porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem. V odůvodnění je pak popsán důvod propuštění se skutečnostmi jej zakládajícími (neukázněné jednání žalobce pod vlivem alkoholu). Z odůvodnění rozhodnutí stěžovatele však již není patrné, že by se stěžovatel zabýval následujícími otázkami, které jsou nezbytné pro správné posouzení věci: a) obsahem a rozsahem neurčitého právního pojmu „porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem“, b) otázkou zda žalobce svým jednáním vskutku porušil služební přísahu úmyslně zvláště závažným způsobem, c) subjektivní stránkou jednání žalobce.

Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 20. 10. 2004, č. j. 1 As 10/2003 – 58, publikovaném pod č. 896/2006 Sb. NSS konstatoval, že *základem pro úsudek o propuštění policisty ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, je úsudek o obsahu a rozsahu neurčitého právního pojmu „porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem“.* Teprve

poté, kdy správní orgán tento neurčitý právní pojem vyloží, může jej konfrontovat se skutkovými zjištěními konkrétního případu a usoudit, zda jednání policisty spočívající v porušení služební přísahy dosáhlo takové intenzity, že naplňuje zákonný znak zvlášť závažného porušení. Úsudek o obsahu a rozsahu výše uvedeného neurčitého právního pojmu v rozhodnutí stěžovatele vsutku chybí a Městský soud v Praze tak postupoval správně, když na tento nedostatek poukázal a rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje s názorem Městského soudu v Praze a odkazuje na konkrétní argumenty uvedené v jeho rozhodnutí, jelikož je nepovažuje za nezbytné v tomto rozhodnutí opakovat.

Vzhledem k tomu, že služební poměr žalobce byl ukončen podle ust. 108 odst. 3, bylo nutné, aby stěžovatel učinil nepochybný závěr o subjektivní stránce jednání žalobce, a to v podobě úmyslu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že se neztotožňuje s tvrzením stěžovatele uvedeným v kasační stížnosti, že se ve svém rozhodnutí vyjádřil k námitce žalobce ohledně tvrzeného neúmyslného zavinění protiprávního jednání, když konstatoval, že *„opilost není omluvou ani důvodem, proč by jednání žalobce mělo být považováno za nedbalostní“*. Stěžovatel dále v kasační stížnosti také konstatoval, že do stavu opilosti se žalobce uvedl zcela vědomě, což sám v žalobě připouští. Jednání žalobce spočívající v přivedení se do stavu opilosti, je potřeba odlišit od jeho pozdějšího jednání v tomto stavu; subjektivní stránku jednání žalobce nelze posuzovat podle toho zda a jakým způsobem se přivedl do stavu opilosti. Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbyvá než se i zde ztotožnit se závěrem Městského soudu v Praze, že rozhodnutí stěžovatele je v této otázce zcela nepřezkoumatelné.

Stěžovatel v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatuje, že *„text přísahy obsahuje pojmy čestný, statečný a ukázněný, jimiž sice nejsou stanoveny žádné právní povinnosti, stejně tak je definován jejich opak, resp. jejich absence. Pokud se tedy policista dopustil jednání, které je nečestné či neukázněné, jedná v rozporu se služební přísahou a porušuje ji“*. Z výše uvedeného nevyplývá, že by stěžovatel ve svém rozhodnutí vůbec učinil nějaký závěr o tom, zda lze jednání žalobce posoudit jako zvlášť závažné porušení služební přísahy či nikoliv, neboť stěžovatel pouze konstatuje, že žalobce jednal v rozporu se služební přísahou a porušil ji a hodnocením jednání žalobce se již podrobněji nezabýval.

Nutno podotknout, že Nejvyšší správní soud stejné nedostatky shledal rovněž v odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Správní orgány obou stupňů v odůvodnění rozhodnutí pouze konstatují (prvostupňový správní orgán s odkazem na usnesení státního zastupitelství, stěžovatel odkazuje na rozhodnutí prvostupňového správního orgánu), že žalobce se dopustil úmyslného zvlášť závažného porušení služební přísahy, aniž by samy učinily závěr o výše zmíněných otázkách nezbytných pro správné posouzení věci.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud jde o náklady řízení o kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud za oprávněné náklady úspěšného žalobce za jeden úkon právní služby (sepsání vyjádření ke kasační stížnosti) po 2100 Kč (§ 11 odst. 1 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f/ téže vyhlášky), dále náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky v celkové výši 300 Kč, celkem tedy 2400 Kč. Zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto podle § 57 odst. 2 s. ř. s. patří k nákladům řízení

rovněž částka odpovídající této dani, která činí 19 % z částky 2400 Kč, tj. 456 Kč. Bylo tedy rozhodnuto tak, že stěžovatel je povinen zaplatit žalobci na účet jeho právního zástupce náklady řízení v celkové výši 2856 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu